

i et saadant Dieblik vil tale om, at det er nødvendigt at tvinge en saadan Anstalt som Livsfor sikringsanstalten til at ned sætte Renten af enkelte bestemte Prioriteter, forekommer mig at være meningsløst.

Den ærede Ordfører har fuldstændig Ret i, at der er en meget væsentlig Forskjel mellem Vædringsforslagene under Nr. 2 og Nr. 7 og min Stilling overfor dem. Forholdet er jo nemlig ganske simpelt det, at Forslaget under Nr. 2 anser jeg for at være stridende mod det Princip, der ligger til Grund for dette Lovforslag, hvorimod Vædringsforslaget under Nr. 7 ikke har det Allermindste med dette Lovforslag at bestille.

D. Christensen: Naar jeg tager Ordet i denne Sag, kan jeg gjøre det meget kort, da jeg kan slutte mig til den ærede Ordførers sidste Udtalelse, der betone, at Forslaget under Nr. 7 ikke er af en saadan Form, at det kan vedtages, som det er. Det er min fulde Overbevisning, at hans Udtalelse ramte denne Sag rent og klart. Jeg anser det nemlig for klogt baade for Kreditor og Debitor, hvis vi havde Livsfor sikringsanstalten angaar, kunde saae Renten modereret noget i dette Dieblik. Efter som Forholdene nu have udviklet sig, vilde jeg ansete for heldigt baade for Laangiver og Laantager; thi maaste kunde det ved en større Opsigelse fra Kreditorernes Side vise sig for denne Anstalt, at den fik for mange Penge ledige paa Markedet, og kunde det ske ad Krivillighedens Veie, vilde det være heldigt for Debitorerne, thi de vilde da kunne spare Udgifter, som blive unødvendige ved, at Laanene blive staaende. At gjøre, hvad der her er foreslaaet, vilde derimod være at træffe en af den Slags Bestemmelser, som jeg er optraadt imod her i Thinget ved enhver Leilighed. Det er af den Slags Bestemmelser, som vilde staa baade Kreditor og Debitor, efter som det ikke er noget Almindeligt, men en Drivhusplante. Det er ikke af de Udviklinger, der føres frem ad naturlig Veie efter Tilbud og Efterpørgsel, men det vil altid hæve sig paa dem, der skulle bruge Penge. Alle de Hindringer, vi lægge i Veien for, at Renteforholdene udvikle sig paa naturlig Maade, blive kun til Skade for Skyldneren. Jeg troede, at det sidste Decennium havde gjort Folkethinget klart paa, at den Veie, vi skulle gaa, er netop paa en rolig og naturlig Maade at gjøre det saa let som muligt for Kapitalen at komme over til dem, der skulle bruge den, og ikke lægge nogen Hindring i Veien derfor. Det har i mange Aar været klart for mig, at hvad vi end gjøre, er det kun Skyldnerne, der komme til at betale det Hele

(Berg: Stempelafgiften!) Ja, Stempelobligationen ligger jo ikke for her i Diebliket, men vi have mange Exempler paa, at Afgifterne ved Kjøb og Salg af faste Eiendomme er Noget, der hviler meget haardt paa Omsætningen. Da jeg saaledes mener, at Pengene fremfor Alt bør kunne omsættes uden nogetsomhelst Baand, har jeg ganske kort villet omtale dette, og jeg vil altsaa tilraade Thinget at stemme mod dette Vædringsforslag under Nr. 7.

Blem: I Anledning af den Udtalelse, vi nylig hørte af den ærede Finantsminister, vil jeg kun tillade mig at fremsette et Spørgsmaal. Naar Staten nu kun giver 3½ pCt. af sine Laan, der staa nær Pori, kan det saa være rigtigt, at Institutioner, der staa under Statens Kontrol, tage 4½ pCt. af Prioriteter i faste Eiendomme, der maa anses for gode Panter, altsaa 1 pCt. mere, end Staten giver for sin Gjæld? Jeg henviser til den ærede Ministers Udtalelse, at naar Renten synker, stige Eiendommens Pris. Altsaa maatte Panteverdiedien stige, og det, udtalte den ærede Finantsminister, var af den aller største Betydning i et Dieblik som dette, da de stærkt faldende Eiendomspriser true saa mange Eiendomsbesiddere med økonomisk Ruin.

Finantsministeren (Estrup): Det var netop i Anerkjendelsen deraf, at Livrenteselskabets Bestyrelse kort efter Konverteringslovens Ikrafttræden ikke blot nedsatte sin Udlaansrente, men tillige nedsatte Renten for allerede givne Laan for 13 Millioner Kroners Vedkommende — de 4½ Millioner Kroner, der ere tilbage, ere exceptionelle og kunne ikke tælle med som 1ste Klasse's Prioriteter efter Bestyrelsens Mening, og de have altsaa ikke Krav paa kun at svare samme Rente, som der svares, hvor der er givet den bedste Sikkerhed. Den Sammenstilling, som det ærede Medlem gjorde mellem den Rente, Staten betaler af sine Laan, og den Rente, Private maa betale af deres Laan, den vil jo kun være berettiget i det Tilfælde, at den private Laantager maa anses for at være ligesaa sikker som Staten, men ellers ikke. Det vil jo være det ærede Medlem bekendt, at der er meget stor Forskjel paa den Kredit, som Staterne have. Der er dem, der kun betale 2½ à 2¾ pCt. Rente af deres Penge, og der er dem, der maa betale indtil 8 pCt. af deres Penge og maaste Mere. Men altsaa det Samme er Tilfældet med Private, og det er en dristig Forudsætning, at, fordi en Stats Kredit er saa god, at den Rente, den